

råde, bl.a. indsættelse af landstyrker. Det virker helt bagvendt på mig, derfor virker det også utroværdigt, og det virker, som om De Radikale i hvert fald slinger hen ad vejen på det punkt.

#### Arne Melchior (CD):

I den forgangne uge har man i talrige lande verden over højtideligholdt mindet om Holocaust under Anden Verdenskrig, og samtidig foregår der for vore øjne og i vor nærhed et nyt holocaust.

Jeg skal læse oversættelsen af, hvad ordet holocaust betyder, op fra Gyldendals ordbog: massakre, nedslagtning, massemyrderi, masseødelæggelse, kæmpekatastrofe, ragnarok. Det er, hvad vi oplever, og det er det, vi ikke kan sidde stille og se på. Der er sandelig grund til sorg over ofrene for den nye holocaust. Der er sandelig grund til at have medfølelse med dem, det går ud over, og til at kondolere de mange uskyldige ofre.

Men på den anden side må disse omstændigheder jo ikke få os til at ryste på hånden over for det nødvendige, der må gøres. Må jeg minde om, at da engelske fly i marts 1945 bombarderede Shellhuset, skete der en ulykke, da den katolske skole på Frederiksberg blev ramt. Det var en ulykke, det var en katastrofe, og det var dybt beklageligt og frygtelig synd for de pågældende. Men det fik os ikke til at hundse med og kritisere de allierede nationer, for også denne aktion var det nødvendigt at foretage.

Men nu er der altså nogle, der ikke undslår sig for at kritisere og hundse med NATO, fordi der er ting, der gør ondt i situationen – som om det var NATO's skyld, at der er disse ulykkelige ofre for det nye holocaust. Hr. Søren Søndergaard har i sit forslag til vedtagelse opregnet hele syv pinde om, hvilke fejl der er blevet gjort i de sidste så og så mange år. Hvilken visdom set i bagklogskabens belysning! Man får det til at være NATO's skyld, at det ikke er forudset, at det og det og det vil ske.

Nu er det jo sådan – jeg tror, det var hr. Jensby, som nævnte det – at jeg er den ældste her i huset. Jeg er den eneste, der er født i 1920'erne, og jeg er derfor også den eneste, der har personlige erindringer om, hvordan det forløb i 1930'erne og 1940'erne, da hr. Hitler var ved magten i Europa. Hr. Hitler havde skrevet en bog, der hedder »Mein Kampf«, og dér stod udtrykkeligt, hvad han ville gøre. Men hvad gjorde verden? Man troede ikke på det, for man anså det ikke for muligt, at menneskelige væse-

ner – eller i hvert nogle, der lignede mennesker – skulle kunne opføre sig på den måde. Jeg erindrer tydeligt, at da vi først hørte om koncentrationslejre og senere om gaskamre, afviste vi det. Vi nægtede at tro på det, det blev kaldt Greuelmärchen – altså skrækpropaganda – at man fortalte sådan nogle ting, men det viste sig jo, at det var sandt.

Nu har vi gået i en række årtier og troet, at sådan noget i hvert fald ikke ville ske igen i det civiliserede og kultiverede Europa. Men hr. Milosevic har altså ikke lært af historien og har igen benyttet sig af vi andres godtroenhed eller i hvert fald vort forsøg på at have tillid til vore medmennesker. Den tillid har han brudt, og så kommer der nogle ordførere frem med korte bemærkninger, bl.a. fru Pernille Frahm og hr. Skaarup: Hvorfor gør man ikke sådan og sådan? Hvorfor gjorde man ikke sådan og sådan? Og hvordan vil man gøre nu, hvis og hvis og hvis?

Se, hvis Europa havde været kloge nok i 1936 – da Hitler i strid med Versaillesfreden tilbagetog en del af de områder, der var blevet taget fra Tyskland efter Første Verdenskrig – og havde slået til på det tidspunkt, var formentlig 50 millioner menneskers liv blevet reddet, og mange rædsler og ødelæggelser kunne have været undgået. Men man kan ikke bebrejde nogen, at man ikke var så kloge dengang, for jeg kan huske, at man sagde: Jamen hvis vi nu indsætter franske og engelske tropper i Ruhrgebiet, vil det jo nok koste nogle hundrede, måske nogle tusinde menneskeliv. Det vovede man ikke, og al respekt for det, men slutresultatet blev altså det milliondobbelte. Den fejl må ikke gøres igen, og der er ikke noget at forhandle med den herre om.

Jeg fik ved anden lejlighed forleden dag anledning til at minde om hr. Chamberlain, der stod og vinkede med et papir med Hitlers underskrift. Neville Chamberlain udtalte i oktober 1938 – efter at Hitler havde været ved magten i 6 år – »fred i vor tid!« Men alle ved, hvad der skete få måneder efter og i de følgende år.

Der er brug for fasthed i den nuværende situation, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at CD deltager ikke i kritikken mod statsministeren eller regeringen for ikke at have været faste nok. Vi synes, at regeringen og statsministeren har været faste. Selvfølgelig må de, når situationen skifter, indtage andre standpunkter, for ellers ville de jo være dumme, og Danmark har ikke en dum regering, for det er